

съобщава на Д-ръ Чомаковъ въ писмо отъ 22. IV. 1860: „До сега сме събрали до 30,000 гроша и има още да опредѣляме отъ попове, църковы, кутіи и сѣкое вѣнчило по нѣщо, та са надѣме да събереме до 60,000 сичко. Владыка-та писа 7500 гроша“ (СбБАН, XII, с. 538, № 469). Презъ тая пролѣтъ става и друго бележито събитие въ София: гражданитѣ принуждаватъ гръцкия владика Гедeonъ да изхвърли отъ литургия името на патриарха, да се отрече отъ патриаршията и да споменува въ черква имената на султана и Илариона Макариополски. Гедeonъ предава митрополитскитѣ пари и тефтери на гражданитѣ. Филаретовъ съобщава на д-ръ Ст. Чомаковъ: „Общината нареди едного човѣка да прибира и сичкы приходи, що има да са събиратъ и занапрѣдъ, та отъ тая сума, до колкото общината заблагоразсуди, ще дава мѣсечнъ платкж на свжтынж му. За сега това ще врьви така до втора наредба. Никой записъ (вула, пантахуса, ембатикъ) не ще имж никаквж силж, ако бы да нѣма отпечатанъ и новонаправенъ сега печатъ съ надписъ „Софійско Българско Духовно Правленіе, 1860“ (СбБАН, кн. XII, с. 540, № 471). За тая постжпка патриаршията повиква Гедeона въ Цариградъ и го лишава отъ Софійската епархия.

Владиката Доротей

Презъ юний въ София се случва друго любопитно събитие. Напждениятъ самоковски владика Паисій дожда въ града и отсѣда въ митрополията, събира се съ турскитѣ паши и клевети българитѣ, но въ сжщото време отива въ една отъ черквитѣ и казва на свещеника, че е грѣхъ да се споменува султановото име, и му заповѣдва да не прави това. Свещеникътъ се оплаква на С. Филаретовъ, който веднага свиква у дома си по-виднитѣ граждани и ги наговаря да изгонятъ Паисія. „Слѣдъ единъ часъ дворътъ на Софійската митрополия бѣше пълненъ отъ народъ, кой хокаше съ негодование върху Паисія, наричаше го чапкжнинъ, едепсисъ и пр. и пр. и най послѣ му исхокахж сичкы съ единъ гласъ: Вѣнъ! вѣнъ! махни са отъ нашата митрополия. Онъ са залиса, нъ сѣдеше. Приближихж и му казаха — тоя часъ да са махнешъ, а то съ дърво ще та истикаме. Онъ станж и, срѣдъ хоканія на многоброенъ народъ, кой го не остави, а го послѣдва до ханътъ съ най добры псувны, сврѣ са въ одажта пожълтѣлъ и растреперанъ. Пратилъ послѣ до мене [С. Филаретовъ], като да придумамъ ханджия-та, да го не пжди. Отговорихъ му, че азъ не са мѣшиж у владышкы работы. Ханджия-та му исхвърли партушинж-тж на улица-та и Паисій натовари коне-тѣ. Дѣца-та го псувахж и безчестихж чакъ до край градътъ“ (СбБАН, кн. XII, с. 541, № 437).